

e x p o s i t i o l .



művészek

műtermek

művek

Borsos Mihály fotográfiái

Záborszky Gábor



Záborszky Gábor



Záborszky Gábor

Született Budapesten,
1950. április 17-én
Tanulmányait a magyar
Képzőművészeti Főiskolán
végezte 1970 és 1976 között

Fontos egyéni kiállításai
1977 Stúdió Galéria, Budapest
1981 Hat új Záborszky-kép, Fiatal
Művészek Klubja, Budapest
1990 A változás kora,
Vigadó Galéria, Budapest
1995 Papírmunkák, Galerie
Gaudens Petit, Lienz
1998 Fővárosi Képtár (Kiscelli
Múzeum, Templomtér),
Budapest
2004 Az akvarellfestő álma,
Műcsarnok, Budapest

Fontos csoportkiállítások
1976–1982 a Fiatal
Képzőművészek
Stúdiójának kiállításai
1980 XXXIX. Velencei Biennále,
magyar pavilon, Velence
1986 Eklektika, Magyar Nemzeti
Galéria, Budapest
1994 Nyolcvanas évek,
Ernst Múzeum, Budapest
1999 I. Országos Papírművészeti
Kiállítás, Vaszary Képtár,
Kaposvár
2002 állandó kiállítás, Magyar
Nemzeti Galéria, Budapest

Záborszky Gábor munkásságának idestova három évtizedéhez közelítve a fogalmak és a nevek tartalmi zavarával kell megküzdenie annak, aki munkáit sorba állítva beszélni igyekszik róluk. Mert könnyű a lexikonoknak, azokban teljes joggal le lehet írni, hogy Záborszky Gábor „festő, grafikus”, hiszen a főiskolán festeni és grafikázni tanult, a diplomáján is ezek a megjelölések szerepelnek. Ám ha ebből a két mesterségnévből igét csinálunk, és az igét Záborszky tevékenységének a megjelölésére próbáljuk felhasználni, rá kell ébrednünk, hogy az olyan mondatoknak, mint „a festő fest”, rá vonatkoztatva már régen nincs semmi értelmük, mivel a szó hagyományos értelmében akkor festett ő utoljára, amikor a főiskolai műteremben ezt tanították neki. És akkor alkotott grafikákat, amikor pályája kezdetén, a hetvenes években a lehetetlenséget kísérte meg rendszeresen: fotót reprodukált rézkarctechikával, majd mindezt alumíniumnyomással, szitával és – újabban – fotográfiával kombinálta. Munkáin a festékek mellett már a lelegején „képidegen anyagok”, föld, homok, faágak, kötelek, nejlondarabok jelentek meg. A nyolcvanas években e művek kiléptek a síkból a térbe, lábakra álltak, repülést játszottak, földi és égi lények szilüettjeit imitálták, sőt állatként, madárként viselkedtek. Később fémek jelentek meg a felületükön, aranyak és ezüstök, Napot gyűjtve a mű közepén. A kilencvenes évek elején azután újabb anyag következett. Záborszky felfedezte az üvegszálakkal erősített papírpépet, amely engedelmesen szívta magába a vízben oldható festékeket, és vette magára a fémapplikációkat, az aranyfüst lemezeket. Most itt tartunk. Záborszky hatalmas papírműveket formál: hajtogatja, feltekeri, és összepólyálja a papírmasszát, aranyat és ezüstöt tufol a felületének fontos pontjaira, bő vízzel lassan festéket szivárogtat föl a még „működő” masszába. Az eredmény: elegáns és sejtelmes munkák sorozata, kapuk, párnák, formák, táskák, hidak, tekercek. Soká kell nézni mindet, meditálva – megnyitva magunkat, hogy megnyithassuk őket.



India kapuja